

Предговор

Убрзани развој и све значајнија улога физичке културе у животу савременог човека и друштва, подстакла је знатно активнији однос науке према свему што се у њој догађа. Отуда, данас готово и нема науке и научне области у којој се у мањем или већем обиму не изучавају појаве и збивања у физичкој култури. То је, разуме се, дало нове подстицаје за њен даљи развој и указало на нове и готово неслућене могућности њених утицаја и доприноса свеопштем развоју сваког појединца и друштва у целини.

Истовремено, све више се проширују и захтеви које друштво поставља пред физичку културу. Од ње се данас захтева да буде масовна и хумана, да сваком појединцу пружи могућност за испољавање властитих потенцијалних склоности и способности, да јача и унапређује његово здравље, виталност и друге хумане вредности. Уз то, од ње се очекује да да свој пуни допринос даљем повећању продуктивности рада, јачању одбрамбене моћи земље, јачању и проширивању међународне сарадње, као и остваривању других друштвених циљева и стремљења.

У таквим околностима, битно се мења и улога педагога физичке културе - наставника, тренера, организатора рекреације и других. Савремена пракса, наиме, претпоставља стручњака који добро познаје суштину и законитости физичког вежбања, односно тренинга, који ће бити у стању да објективно утврди стање, потребе и потенцијалне могућности својих васпитаника и на тој основи утврди одговарајуће програме и поступке за њихову реализацију. Другим речима, он мора бити "... и техничар, и истраживач, и уметник који ће присутне факторе стваралачки повезивати у јединствени акт усавршавања људске личности" (Полич, 1976).

Да би то постигао, стручњак данашњице мора имати знатно шире опште и стручно образовање. У првом реду, он мора да овлада одређеним системом знања из анатомије, физиологије, психологије, социологије и других антрополошких дисциплина, која ће му омогућити да дубље проникне у тајне функционисања људског организма и темељније схвати законитости трансформационих процеса који се могу изазвати посредством физичког вежбања, односно тренинга.

Осим тога, стручњак данашњице мора имати и одговарајуће методолошко образовање. Извесно је, наиме, да се проблеми у физичкој култури више не могу решавати само на искуству, или само уз помоћ интуиције. Стога, сваки стручњак мора бити оспособљен да самостално и правовремено открива проблеме, њихову суштину и значење, њихову повезаност и условљеност, као и путеве и могућности за њихово успешно превазилажење. На тај начин и резултати њиховог рада ће све мање зависити од "закона случаја и неких чинилаца на које се многи неоправдано ослањају.

Значајну компоненту стручног образовања педагога физичке културе чини методичко образовање. Методичка знања омогућују педагогу да објективно и сврсисходно утврђује садржаје оператора, волумен и моделе трансформационих процеса, методе и методичке приступе, једном речи - да рационално и ефикасно управља процесом физичког вежбања, односно тренинга.